

ספר יסוד הכשרות

חלק ראשון

בו יבואר כי שמירת הגוף והנפש ממאכלות אסורות הוא יסוד קדושת ישראל וטהרתן, גם יבואו בו דברי התעוררות לבאר גודל הפגם המגיע לנפש וגוף האדם הנכשל בהם ח"ו, והתועלת בזה ובבא למי שנוהר ונשמר ממאכלות אסורות

כל זה לקטתי בעזר צורי וגואלי מדברי חז"ל בש"ס בבלי וירושלמי, מדרשים זוהר הקדוש תיקונים וספרי הראשונים, ומספרי מוסר מגדולי האחרונים זללה"ה, ודבריהם הקדושים חוצבים בלהבת אש, מלהיבים נפש האדם לשמור מאד לברוח ולהסתלק אפילו מן הספק, כאשר יראה הרואה בפנים הספר.

תקותי כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבות בני ישראל, וזה יהיה פרי עמלי להסיר המכשלה הזאת מבתי בני ישראל בכל מקום שהם.

נאסף ונלקט על ידי

הק' **שלום יודא גרוס**

החונה פה עיה"ת בית שמש יצ"ו

שנת "צוה ישועות יעקב"

מפעל הזוהר העולמי בת ים

ספר יסוד הכשרות

❖ חלק א' ❖

פרק א'

הזהירנו יוצרנו בתורתו הקדושה בלאוין ואזהרות ועונשין להשמר מכל מיני מאכלות האסורות, ומהם שנכפלה האזהרה עליהם בתורת כהנים ובמשנה תורה, כמו איסור אכילת בהמה וחי' ועופות הטמאים, ואכילת הדם וחלב, ובשר בחלב. ופסוקים רבים ופרשיות שלימות יעדה התורה הקדושה באזהרת מאכלות הטמאות והאסורים.

החומר הנורא שהוא זרעו נכרתין

משונה אזהרה זו מכל אזהרות שבתורה, שמלבד האזהרה הודיענו הכתוב בכולם פגם הנגרם בנפש האדם העובר עליהם לאכלם, מהם שנכרת הנפש רחמנא ליצלן מאילנא דחיי כמו בלאו דחלב ודם, ומזה תראה לשער עד היכן הדברים מגיעין, שבשביל אכילה קלה בשעור כזית, אשר הנאת גרונו ומעיו תמשך לרגע כמימרא, יפגם בנפש האוכלם עד כדי כך, שנפשו נכרתת רחמנא ליצלן משורש הנשמות והוא זרעו נכרתין רחמנא ליצלן.

החומר הנורא שמשקץ את נפשו

ואף שאר האזהרות שנאמרו בלאוין גרידא, ואין עונשם בכרת, אבל בכולם פרט הכתוב לומר שהאוכלן מטמא ומשקץ את נפשו, כמו שכתוב אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ וגו', ולא תטמאו את נפשותיכם בכל השרץ וגו', ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם (ויקרא י"א מ"א), ובכל אזהרה ואזהרה מהם, כפל הכתוב לומר טמא הוא לכם וגו', שקץ הוא לכם וגו', טמאים הם לכם וגו', אשר הבדלתי לכם לטמא והייתם לי קדושים כי קדוש אני ד' וגו', וכמוהו הרבה פסוקים.

די לנו בזה שה' אוסרם

א. הרי מבואר בפירוש בתורה הקדושה בטעם איסורם לפי שהם מטמאים נפש האוכלם ומשקצם, והנפרש להבדל מהם זוכה לקדש את נפשו ולהדבק בקדושתו יתברך, והגם שאין לנו לחקור ולחפש על טעמיו מצותיו יתברך, כי לא נשיגם בלאו הכי, והחקר אלקי מי ימצא, ומי יוכל לעמוד בסוד ד' להשיג אף אפס קצהו, ומכל שכן קטני הערך כמוני היום, ודי לנו בטעם שאסרתו תורה הקדושה, ואריה רביע עלי' בגזירת המלך מלכו של עולם.

אמנם כללא אית לן שבכל מקום שביאר הכתוב להגיד בפירוש טעם המצוה, היא כוונתה העיקרית וטעם הנגלה, מלבד הצפון להבאים בסוד ד', עיין מה שכתב הב"ח בריש הלכות סוכה (ר"ס תרכ"ה) וכן במצות תפלין וציצית שביאר הכתוב טעם המצוה עיין שם.

ומעתה כמו כן באיסור המאכלות שפרט הכתוב טעמו, שמשקץ ומטמא נפש האוכלם, גילה לנו הבורא יתברך בתורתו הקדושה טעם הנגלה וכוונה הפשוטה של מצוה זו, ויספיק לכל בעלי שכל ומדע להשמר מאד באזהרתם, כי מי פתי יסור הנה לשקץ ולטמא את נפשו ונשמתו, ולהבדל מדבקות קדושתו יתברך בשביל הנאת החיך והגרונן לשעה קלה ומועטת.

האמנם כל אלה דברים ידועים הם, וזיל קרי בי רב הוא, אבל כבר יעדנו בפתח דברינו בהקדמת הקונטרס הלז, כי אין מטרת חיבורנו זה להוסיף ולחדש חדושים, ולאסור איסור בחומרות יתירות במה שהתירה תורה, כי די לנו במה שאסרה תורה, ומה שקבלנו מדברי חז"ל ומדברי הפוסקים אשר מפייהם אנו חיים, וקבלתם אמת ונאמנים עלינו, ולא נזוז מדבריהם ימין ושמאל אפילו זיז כל שהוא.

להתגבר על היצר שרוצה להפרידו בזה מדבקות בה'

אולם הידיעה לבדה באזהרות הפסוקים, לא תספיק לכלי קרב להתגבר נגד היצר הצורר ואורב לנפש האדם להחטיאו, כי אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, ובאותו הרגע שבוערת בקרבו תאות היצר, מעלים היצר הרע ומשכח מלבו ידיעת האיסור או מדמה אותו עליו כהיתר גמור, וממציא ברוב תחבולותיו ק"נ טעמים של היתר לטהר את השרץ ואת הטמא, ועל ידי רוב פיתויו ודבריו הנחרצים, יאמין לו האדם ויחשוב כי לא זהו שאסרתו תורה, וזה אחר הוא והותרה בשינוי השם ושינוי מקום, וכמוהו פתויים רבים אשר אי אפשר לפרטם כי רבים המה, ולא הרי זה כהרי זה, הצד השווה שבהם שדרכם להזיק ושמירתן עליך לברוח ולהנצל מכל תחבולותיו, כי תכליתם אחד הוא, להחטיא את נפש האדם ולטמאו חלילה וחס, ולהפרידו מדבקות קדושתו יתברך.

לא יסיה דעתו מאזהרות התורה

ב. והנה מלבד הידיעה. באזהרות התורה הקדושה, מוטל עלינו חובת השמירה בהם כמבואר בפסוקי התורה פעמים אין מספר, וגדר השמירה להיותם לזכרון בין עינינו ולבלתי נסח דעתנו ממצות התורה הקדושה ומאזהרותי, כמו שאמרנו ז"ל במשנה (אבות פ"ג ח) כל השוכח דבר אחד ממשנתו, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו שנאמר רק השמור לך ושמור נפשך מאד פן תשכח את הדברים וגו'.

בגדר השוכח דבר אחד ממשנתו

ומה מאד נוראים המה דברי הרע"ב ז"ל במשנה שם, וזה לשונו כל השוכח דבר אחד ממשנתו בשביל שלא חזר עלי, מעלין עליו כאילו מתחייב בנפשו, שמתוך שכחתו הוא

בא להתיר את האיסור ונמצאת תקלה באה על ידו, ושגגתו עולה זדון, אי נמי כאילו מתחייב בנפשו. לפי שאותה משנה היתה משמרתו, ועכשיו ששכחה אינה משמרתו. והתוספות יום טוב בפירושו כתב וזה לשונו כל השוכח דבר אחד ממשנתו, לאתויי מחמת עצלות וכו'. ובמדרש שמואל כתב אפילו מחמת שהוא טרוד למצוא טרף לביתו אפילו הכי מתחייב בנפשו עד כאן לשון התוספות יום טוב זללה"ה. ואפשר דכל זה נכלל בגדר השמירה שנתחייבנו במצות ד' וקבלנו על עצמנו בהר סיני, כי השומר אם יסיח דעת ומעלים עין משמירת החפץ שקבל שמירתו עליו, הרי זה כפושע בשמירתו.

ליקוט מהז"ל ופוסקים ראשונים ואחרונים

אי לזאת נתתי על לבי ללקט ציצים ופרחים מדברי חז"ל, המפוזרים בש"ס בבלי וירושלמי זוהר הקדוש ומדרשים בענין חומר איסור מאכלות האסורות וגודל פגם הנגרם בנפש האוכלם, גם חפשי חיפוש אחר חיפוש בספרי הראשונים וגדולי האחרונים, והעתקתי דבריהם בלי יתרון ומגרעת, ודבריהם הקדושים יכניסו אור בהיר בלב הקורא ומתבונן בהם, וילהיבו את נפש האדם להשמר מאד מכל ענפי האיסור במאכלות האסורות, ועל כל פנים יועיל לשכחה, כי בשים עין להגות ולחזור דבריהם הקדושים, יחקק בזכרונו אזהרת התורה הקדושה באיסור הנורא הזה, ואם לא ימוש התורה הזה מזכרונו, מובטח לו לאדם שלא יחטא. וכדי להקל על הקורא חלקנו כל ענין וענין לבדו, ליתן רווח להתבונן בין פרשה לפרשה.

להיות חלקי ממזכי הרבים

ואחת שאלתי מאת ד' אותה אבקש, להיות חלקי ממזכי הרבים, ואולי אבנה גם אנכי ממנה, ואליכם אישים אקרא להגות בספר הזה ולחזור עליו פעמים אין מספר, כי לא הוספתי משלי הראשונים כמלאכים ותורה יבקשו מפיהם, ודברים היוצאים מלבות קדושים, יכנסו בלבבות בני ישראל גזע תרשישים, ובוה נשלם פרק ראשון בעזר צורי וגואלי.

פרק ב'

איסור מאכלות אסורות שלא יבוא לטמטום הלב

א. דבר ידוע הוא שהגוף כלי לנפש האדם. ובו תעשה פעולותי' וכל פעולות הנפש מתהוים כפי כוחות הגוף, ולפי זכותו וטוב מזגו יבין דרך הנפש החכמה השוכנת בקרבנו, ועל כן לטעם זה הרחיקנו הא"ל יתברך ממאכלות האסורות כולם, כי יודע אלקים כי כל אלה יגרמו רוע מזג הגופות וטמטום הלבבות. ומבואר הענין באר היטב בספר החינוך מהרא"ה ז"ל (מצו' ע"ג) בלאו דטריפה, וזה לשונו הזהב:

משרשי מצוה זו לפי שהגוף כלי לנפש ובו תעשה פעולתה, וזולתה לא תושלם מלאכתה לעולם וכו', כי הגוף בין ידיה כמו הצבת ביד הנפח, אשר עמו יוציא כלי למעשהו, ובאמת כי בהיות הצבת חזק ומכוון לאחוז בו הכלים, יעשה האומן דברים טובים, ואם לא יהי' הצבת טוב, לא יבואו לעולם הכלים מכוונים ונאים, כמו כן בהיות בגוף שום הפסד באיזה ענין שיהי' תתבטל פעולת השכל כפי אותו הפסד, ועל כן הרחיקה אותנו תורתנו השלימה מכל דבר הגורם בו הפסד, ועל דרך הזה לפי הפשט נאמר שבא לנו איסור בתורה בכל מאכלות האסורות, ואם יש מהן שאין נודע לנו ולא לחכמי הרפואה נזקן, אל תתמה עליהם כי הרופא הנאמן שהזהירנו בהם, חכם יותר ממך ומהם, וכמה נסכל ונבהל מי שחושב שאין בדברים נזק או תועלת אלא במה שהשיג הוא, ויש לך לדעת כי לתועלתנו לא נתגלה סבתו ונזקו, פן יקומו אנשים מחזיקים עצמם כחכמים גדולים, ויתחכמו לאמר נזק פלוני שאמרה התורה שיש בו דבר פלוני, איננו כי אם במקום פלוני שטבעו כן, או לאיש פלוני שטבעו כן, ופן יתפתה לדבריהם אחד מן הפתאים, על כן לא נתגלה טעמן להועיל לנו מן המכשול הזה, וידוע הדבר מדרכי הרפואות שבשר כל הטריפות האסורות לנו מוליד הפסד אל גוף האוכלן, מחמת שהטריפות מורה חולי בבהמה*, ואל תקשה עליך ולומר מה הפסד יוכל להיות בבהמה שנטרפה מיד ונשחטה, כי לא מחכמה תקשה על זה, הלא ידעת כי לכל דבר התחלה, ואם תודה אלי כי באורך הזמן ימצא ההפסד בה מחמת הטריפות, תתחייב להודות כי ברגע הראשון התחיל ההפסד, אלא שהוא מיעוט בהתחלה, ואין ספק כי מן הנזק רע אפילו מיעוט, ועוד שכל דיני התורה וכל דבר שיש לו קיימא בגדר כזה התחייב להיות, שאם תתן דברין לשיעורין לא יתקיים דבר בידיך לעולם, עכ"ל.

באותו זמן, התחיל להראות הבעה הנזכר ועלה בדעתו שמא החולי הזה נמשך מאכילת הבשר הזה, והטריף כל הבהמות שהיתה להם מחלה זו. ומן השמים סייעוהו שבעיר זאת לא מת אף אחד מישראל. ואז ידע בוודאי כי זהו החולי. ומיד הלך והודיע להרופאים, וגזרו גם הם לבדוק כל הבהמות ונסתלק גם מהם החולי ולא חזר עוד. על כן טוב שהשוחטים ידעו זאת ולמצוה יחשבו.

* בגלל דקדוק בטריפות ניצלה עיר שלמה ממחלה קשה בספר מזכרת משה מביא: ראיתי ונתון אל לבי מה שאמר לי זקן אחד שוחט מומחה אשר ב"לווארנו", שקודם ביאת חולי החאלערא רחמנא ליצאלן לעיר זו, בראותו בפעם הראשונה בקיבת הבהמות בועה אחת בפנים סרוחה מאוד לאין קץ, ולא היה חושש לה לפי שלא היתה במקום האסור, אך כשפרץ החולי הנזכר

כל חיות גופו תלוי במזונות שאוכל

ב. וכעין זה כתב עוד החינוך (מצוה קנ"ד) בלאו שלא לאכול טמאים, וזה לשונו: כי יודע אלקים כי כולם ממאכלות שהרחיק מעמו אשר בחר, יש בהם נזקים מצויים לגופם, שהם כלים לנפשות לפעול בהם ולהתעלות על ידי מעשיהם הטובים, על כן הרחקנו מהם, למען יפעלו הנפשות פעולתן, ולא ינעלו דלת בפניהם רוע מזג הגופות וטמטום הלבבות, וכעין זה כתב גם כן בלאו דחלב (מצוה קמ"ז) וזה לשונו: כי מחיות הגוף כלי לנפש, ובו תפעול כושר פעולותיה, ולפי זכותו וטוב מזגו יבין דרך הנפש החכמה הנתונה בו, ויאמין לעצתה וילך אחריה, מפני זה צריך האדם להשתדל על כל פנים בחיות גופו, להעמידו על ישובו ובריו וכוחו, וידוע הדבר ומפורסם בין בני אדם, כי לפי המאכלים יתפעל הגוף בבריאות או בחולי, כי בשר הגוף הווה ונפסד בכל יום ויום, ולפי המזונות הטובים יתהווה בהיפך, ועל כן היה מחסדי האל הגדולים עלינו, אנחנו עמו אשר בחר, והרחיק ממנו כל מאכל מזיק אל הגוף ומוליד בו ליחות רעות, עכ"ל, ועל דרך זה נתן טעם במאכלות האסורות כולם עיין שם.

דוקא לישראל שהם חיים אסר מאכלות אסורות

ג. והנה באמת מבואר טעם זה גם כן במדרש רבינו בחיי פרשת שמני, וזה לשונו: למה הדבר דומה לרופא שהלך לבקר שני חולים, אחד יש בו סכנה אמר להם תנו לו כל מה שמבקש לאכול, ונכנס לשני ואמר להם תנו לו מאכל פלוני ואל תתנו לו מאכל פלוני, לימים זה שהתיר לו המאכלים מת, וזה שהתיר לו מקצת ואסר לו מקצת נתרפא, אמרו לו מה זאת, אמר להם זה שראיתי בו סימני חיים התרתי לו זה ומנעתי ממנו זה, וזה שראיתי בו סימני מיתה התרתי לו את הכל, כך התיר הקדוש ברוך הוא לז' אומות שקצים ורמשים לפי שהם מוכנים לגיהנם, אבל ישראל שהם חיים אמר להם את זה תאכלו ואת זה לא תאכלו, ולכך אמר זאת החיה שהוא לשון חיים, לפי שישראל דבקים בחיים שנאמר (דברים ד') ואתם הדבקים בד' אלקיכם חיים כולכם היום, וכעין זה איתא (בויקרא רבה פי"ג ס"ב) ומסיים בה הדא הוא דכתיב (משלי ל') כל אמרת אלקי צרופה, רב אמר לא נתנו המצות לישראל אלא לצרף בהן את הבריות, עד כאן לשון המדרש.

המאכלות האסורות מזיקים לנפש האוכלם

ד. אמנם ביאר העקידה ז"ל (שער ס') דהכוונה הוא לחיי הנפש ובריאותה, כי מי שחלקו בחיים בעולם הבא, יאות לו טבע אחר ממה שיאות לזולתו שאין חלקו בחיים, ולא לענין בריאות הגוף וחליו נאסרו אלו המאכלות כמו שאמרו קצת חלילה, דאם כן נתמעט מדריגת התורה האלקית כמדריגת חיבור קטן מספרי הרפואות חס וחלילה, וגם ראינו שגם מי שאינו נשמר מהם, הם חיים על בריאות הנכון, אבל הענין שנאסרו מצד חולאי הנפש ובריאותה, כי משוקצים ומתועבים ומזיקים אל הנפש המשכלת, ומולידים בה האטימות ורוע המזג וקלקול התאווה, אשר מהם מתהווה רוח הטומאה המטמאה הדיעות והמעשים, ומגרש רוח הטהרה והקדושה ממנו וכו'.

ממשיך רוח טומאה למי שאוכלם

זה שאמרו חז"ל ביומא (דף ל"ט ע"א) שמטמטמת לבו של אדם שנאמר ונטמתם בם, אל תיקרי ונטמתם אלא ונטמטם, כי האטימות והטומאה נמשכים זה לזה, ועל כן נקראו המאכלות האסורות בשם טומאה וטהרה, כי טעם איסורם מצד רוח הטומאה, רוח רעה, רוח זנונים הנמשכים לאוכליהם, והשומר עצמו ירחק מהם כמו שיזהר מדברים הממיתים וכו'. וזהו שאמרו חז"ל לא נתנו המצות אלא לצרף בהן את הבריות, והצירוף הוא שיחיה האדם חיי הזהירות והפרישות, וקבלת מלכות שמים, וצמצום עצמו בהרבה דברים שנפשו מתאוה להם, והם ממש חיי הבחירה שעליהם אמרו אם יחיה ימות ואם ימות יחיה עד כאן לשונו לענינינו.

סיבת ההיתר לאכול בעלי חיים

ה. בספר הקדוש מנורת המאור (נר ג' כלל ו' חלק ו' פ"ג) כתב וזה לשונו הקדוש: דבר ברור וידוע כי כפי מזון כל דבר כן יהי' גוף הניזון, ולפיכך הקדוש ברוך הוא כרחם על בני נח התיר להם בהמות וחיות ועופות ודגים, אף על פי שהיו יכולים להיות נזונים מתבואת הארץ, כמו שהיו מיצירת אדם עד אותו זמן, אבל בראותו כי מזון האדם בהיותו מתבואת הארץ כמו בעלי חיים שאינם מדברים, לא יהיה המזון סועד כל כך לקיום הגוף, וגם לא יהא האדם ראוי כל כך לעורר חיות הנפש להשכיל, על כן התירה תורה לאדם לאכול ולניזון בבעלי חיים האחרים וכו'.

הטעם שלישראל התיר רק סוגים מסוימים של בעלי חיים

וכשהיה רצון הבורא להבדילינו מן העמים להיות קדושים, ולתת לנו תורה קדושה ומצות וחוקים ומשפטים צדיקים, ולטהרנו מזוהמת הנחש שהוא טנוף התאוות, ולעשות עם חכם ונבון, ובראותו כי יש מזון שמוליד דם עכור ועב וטמא כמוהו, ויש מזון שמוליד דם זך ונקי וטהור כמוהו, הבדילנו בתורתו מכמה מאכלות אסורות שאסר עלינו מכמה טעמים, וברוך יודע נסתרות אשר לפניו גלוי טעמי כל דבר ודבר, שלא לחנם אסרם על עמו אשר בחר בו, ומן הנראה לעינים הוא שאסר חלב ודם אפילו מהטהורים בעבור שמאטמין את הלב, ואסר החיות והעופות הדורסים לפי שנראה שהם מעזים פניהם לדרוס כמותן, ואסר ארנבת ושפן וחזיר ודומיהם בשביל שסותמים דרכי התבונה, ואסר דגים שאין בהם סנפיר וקשקשת בעבור שגדלים וזנונים במים העכורים, ואסר שרצי הארץ והמים שמולדין מיני חולאים קשים ורעים, סוף דבר לפניו יתברך גלוי טעם כל דבר, ועל כולם אמר (ויקרא י"א) אל תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף, גילה שכל הדברים אלו האסורים נתעבים ונמאסים, עושים דם רע מוכן לכמה פורעניות, ומשקצין הגוף והנפש וכו', עכ"ל.

פרק ג

האוכל איסור נעשה גופו בשר מבשרם

א. בו יבואר כי האוכל ממאכלות האסורות, מכניסים טומאה בלבו ונפשו של האדם, וגופו נעשה בשר מבשרם, וקדושתו של מקום מסתלקת ומתרחקת ממנו, ונחשב כאלו עובד עבודה זרה רחמנא ליצ'לן.

היות שכל אברי הגוף נזונים מהמאכלים אשר יאכל האדם, לכן אם אוכל מאכלות אסורות, הרי כל גופו נעשה טמא ומשוקץ רחמנא ליצ'לן, כמו שכתב האור החיים הקדוש בפרשת שמיני (י"א מ"ג) על הפסוק אל תשקצו את נפשותיכם וגו', וזה לשונו: אולי שבא הכתוב להודיע כי האוכל מהשרצים נעשה נפשו עצמו שרץ, והוא אמרו אל תשקצו את נפשותיכם, פירוש לא תעשו נפשותיכם שקץ, ובמה בכל השרץ השורץ על הארץ כשתאכלו אותן וכו', ואמרו ולא תטמאו בהם אולי שיכוון לומר שצריכי' ישראל להזהר לבל יכניסו לפיהם אפילו בהיסח הדעת וכו' כי התיעוב יעשה מעשהו בנפש האדם אפילו בהיסח הדעת, אלא שישתנה הפגם במעשה, המזיד תעשה נפשו שקץ, ובשוגג תטמא נפשו ותטמטם, והוא אומרו ולא תטמאו ונטמתם במ, וצריך האדם ליזהר בתוספות זהירות וזריזות בכל דבר אשר יכנס בגדר ספק שיקוץ זה, ומה גם בזמנים אלו שנוהם האויר והארצות כולן יחד, ואין לך גדולי קרקע שאין בהם מהשיקוץ, שומר נפשו ישמור את הדבר, עד כאן לשון הקדוש האור החיים זל"ה.

דברי הזוהר הקדוש מה עושה אכילת איסור

ב. איתא בזוהר הקדוש פרשת שמיני (דף מ"א ע"ב) תא חזי כל מאן דאכיל מאינון מאכלי דאסירי אתדבק בסטרא אחרא, וגעיל נפשיה וגרמיה, ורוח מסאב שריא עליה, ואחזי גרמיה דלית ליה חולקא באלקא עילאה וכו', ואי יפוק הכי מהאי עלמא, אחידן ביה כל אינון דאחידן בסטרא דמסאבא, ומסאבין ליה ודיינינון ליה כבר נש דאיהו געלא דמריה, געלא בהאי עלמא וגעלא בעלמא דאתי וכו', ווי לון ווי לנפשייהו דלא יתדבקון בצרורא דחיי עלמין דהא אסתאבו וכו', כל עמל האדם לפיהו (קהלת ו') כל האי דינא וכל מאי דסביל ונקמין מיניה נקמתא וכו', לפיהו בגין פיהו דלא נטיר ליה וסאיב ליה לנפשיה עד כאן לשונו בקיצור, יחד האיש וילפת בראותו דברי קודש הזוהר הקדוש, בגודל פגם הנגרם בנפש אדם האוכל מאכלות אסורות דאתדבק בסטרא אחרא, רחמנא ליצ'לן, ורוח הטומאה שורה עליו, ומראה עצמו כאילו אין לו חלק באלקי ישראל חלילה וחס, וצריך להשמר ולברוח אפילו מן הספק שלא ישל חלילה וחס בוודאי.

כאילו עובד עבודה זרה

ועוד בענין הנ"ל בזוהר הקדוש שם (דף מ"ב ע"א) ר' יצחק אמר כל מאן דאסתאב בהו כאלו פלח לעבודה זרה דאיהו תועבת ה' וכתביב לא תאכל כל תועבה, מאן דפלח לעבודה זרה נפיק מסטרא דחיי, נפיק מרשותא קדישא ועייל ברשותא אחרא אוף מאן דאסתאב בהני מיכלי נפיק מסטרא דחיי ונפיק מרשו קדישא ועייל ברשותא אחרא, ולא עוד אלא דאסתאב בהאי עלמא ובעלמא דאתי עד כאן לשונו הקדוש.

בראשית חכמה שער הקדושה (פרק ט"ו) כתב וזה לשונו: כי המאכלים הטמאים שהזהירה לנו התורה מהם, שורה עליהם רוח חיזוני וטמא, ולכן האוכל אותם מטמא נפשו, ומראה על עצמו שאין לו חלק בקדושה ולא באלקי ישראל, כי הדבר הטמא נעשה חלק בעצם האדם, והנפש מתלבשת שם, נמצא שהוא מטמא גופו, ומטמא נפש המתלבשת בו, וזה שכתב בזוהר הקדוש נפשיה וגרמיה, ולכן ראוי להחמיר האדם על עצמו במאכלו, שלא יהיה בו צד איסור כלל עד כאן תוכן דבריו ז"ל.

הצלם האלוקי מסתלק

ג. ותדע שעל ידי מאכלות האסורות נסתלק הצלם אלקים מן האדם, ועלול לבוא עליו כמה מאורעות חלילה וחס, כדאיתא בזוהר הקדוש פרשת וישב (דף קצ"א ע"א) וזה לשונו: כד בר נש לא אזיל בארחוי דאורייתא, האי דיוקנא קדישא אתחלף ליה וכדין חיות ברא ועופי דשמיא יכלין לשלטאה עליה בגין דאתחלף ליה האי דיוקנא קדישא וכו', תא חזי יחזקאל נטר פומיה ממאכלי דאיסורי, דכתיב (יחזקאל ד') ולא בא בפי בשר פיגול, זכה ואקרי בן אדם, דניאל מה כתיב ביה (דניאל א') וישם דניאל על לבו אשר לא יתגאל בפת בג המלך ובין משתיו, זכה הוא ואתקיים בדיוקניה דאדם וכו'.

חיות רעות ומזיקים רעים באים עליו

וכן איתא בזוהר הקדוש פרשת משפטים (דף קכ"ה ע"ב) כל מאן דאכיל בשרא בחלבא ומסתפי מחיון בישן, דהא צלמא דבר נש איתעבר מיניה, ויכלין לאתזקא ליה וכו', ** תאנא

ולהגיע אל הכפר הסמוך לפנות ערב ויגבה שם את הכסף באותו יום, וילין הלילה, ובבוקר יקום וימשיך את דרכו הלאה. וכן עשה. אך כאשר יצא את העיר, נטה בעל העגלה מן הדרך, והתחיל לתעות. הלילה הגיע, והחשך הולך ומתגבר, והם לא ידעו באיזה מקום הם נמצאים. זה כששעות הם נוסעים בלי הרף ובעל העגלה אינו יודע להיכן הוא נוסע ויפחדו מאד לנפשם. ויהי בנסוע העגלה, וישאו את עיניהם ויראו, והנה נר מאיר מרחוק. וילכו לאור הנר, ויבואו אל בית אחד גדול ורם, שלא ראו כמותו מימיהם. ויבט בעל העגלה סביבו ויאמר: "אכן יש בית במקום הזה, ואנכי לא ידעתי, כל

** המזיקים שבאו על יהודי שנכשל ושטה יין נסך מעשה נורא ונפלא, שספר החסיד ר' ישראל מקאליש, הרב הצדיק ר' חיים מקוסוב היה גבאי צדקה של ארץ ישראל, והיו לו כמה משולחים, שהיו חוזרים על הערים והכפרים לגבות את המעות. בין המשולחים היה גם החסיד ר' שרגא מסניאטין, שהיה נוסע ממקום למקום להריק את הקופות של רבי מאיר בעל הנס. פעם אחת הלך ר' שרגא למסעיו ויבוא לעיר סעריט, וילן שם. וישכם בבוקר, ויתפלל ותיקין כדרכו, ואחר כך התחיל ללכת מבית לבית, לעשות את מלאכתו באמונה. משגמר את עבודתו בצהרים, אמר לצאת מן העיר,

במה זכו דניאל חנניה מישאל ועזריה דאשתזיבו מאינון נסיוני, אלא בגין דלא אסתאבו במיכליהון וכו' ודניאל כד רמו יתיה לגובא דארייוותא, אשתלים בצולמא דמאריה וכו', ועל דא דחלו ארייוותא מיניה ולא חבלוהו וכו' מאן גרים האי, בגין דלא אתגעלו בגעולא מיכלהון, ומבואר שם דמי שאוכל מאכלות אסורות נעשה פניו כפני חיה וצולמא דבר נש אסתלק מזניה, עיין שם.

מי אני? הלא אני פלוני בן פלוני. ככה הן נוהגות בי יום יום, ואני מבקש ממכודו, שיזכיר את שמי לפני הרב הצדיק ר' חיים מקוסוב". בצאתם מן החדר בפעם השלישית, נשמע קול קריאת הגבר, והכל נעלם, אין בית ואין תנור ואין נר, והם עומדים על פני השדה. עם עלות השחר, נתנו שבח והודיה לאלקים על אשר עמד לימינם והצילם מן המזיקין.

באותו יום שב ר' שרגא מדרכו ונסע לקוסוב, ובבואו העירה נכנס תיכף אל הצדיק ר' חיים, וספר לו את כל המקרה אשר קרה לו בדרך הלילה, והזכיר לפניו את שם הנפטר, שיהיה יודים תמים וכשר. הרב האזין לדבריו ואחרי כן אמר: "נכון הדבר, היהודי הוא היה איש כשר, אך נכשל פעם אחת בימי חייו באיסור יין נסך. ומעשה שיהיה כך היה. היהודי הזה היה יהודי תמים, שומר מצות ה' ומדקדק לקיימן בכל פרטיהן ודקדוקיהן ופרנסתו היתה מן הסרסרות, היה יוצא ונכנס בבתי הפריצים, והביא להם סוחרים לקנות את תבואותיהם ואת יערותיהם, ומדי פעם בפעם הרב שלמו לו דמי טרחה. פעם אחת היו חייבים לו סכום גדול שכר סרסרות, ובא לביתם לקחת מהם את כספו, כי היה נחוץ לו מאד לנשואי בתו. התעקשו הפריצים ולא רצו לתת לו את הממון, עד אשר ישתה עמהם צנצנת יין. אולם היהודי סירב ולא רצה לשתות, בחשבו כי רק לצון חמדו להם הלילה האנשים האלה, כדרכם תמיד. אולם בראותו שהם עושים זאת בכוונה, ולא יתנו לו את הכסף עד אשד ימלא את משאלת לבם זו, השיאו יצרו, שאין זאת עבירה חמורה, והוא נפתה לו ושתה עמהם כוס יין. ואף שעשה את הדבר הזה לא מתוך רוע לב אלא כדי להוציא מהם את כספו לשם הכנסת כלה, מכל מקום הוציאו עליו בית דין של מעלה פסק דין זה, שראית בחצות הלילה בהיותך בדרך. אך כדי לנחמך אומר לך, שזה היה היום האחרון לסבלותיו, וכבר בא אל תקונו, ומאותו הלילה ואילך נשמתו צרורה בצרור החיים".

אחרי הדברים האלה נאנח הרב הצדיק ואמר "ומכל זה יוצא לנו מוסר השכל, עד כמה חייב האדם לשמור נפשו, שלא יכשל חס ושלום בשום דבר שאסרה תורתנו הקדושה, גם אם כוונתו לטובה ולשם שמים, והשם יצילנו מכל דעות אמן כן יהי רצון. (מספר אבן שתיה דף נ"ג).

ימי נסעתי במקומות האלה ובקי אני בכל הדרכים והשבילין, בכל הבתים והאכסניות הנמצאים בסביבה זו, ואת הבית הזה לא ראיתי עד היום הזה". וירדו מן העגלה, ויבואו אל הבית פנימה, וימצאו שם את משרתי הבית, והם מלובשים בגדי אשכנז, שלא כמנהג המקום. ויהי כאשר דרכה כף גרלם על סף הבית, ויגש אליהם משרת אחד וישאל אותם: "האם רוצים אתם ללון פה?" ויענו שניהם ויאמרו: "כן" כי רוח גדולה וגשם חזק בחוץ, ואי אפשר היה להם ללכת בדרכם הלאה.

כשמוע המשרת את מענה פיהם, הראה להם חדר מן הצד, ואמר להם להכנס לתוכו. נכנסו עליו החדר, וראו לפנים תנור חם, שלחן, ונר דולק עליו. וישבו אצל השלחן לנוח מעמל הדרך, ולבם מלא פחד ורעדה. והיה בשבתם בחדר, והנה נפתחה הדלת לפתע פתאום, ושתי "פריצות" ויהודי אחד, חבוש ספודיק על ראשו, באים החדרה, ויושבים על יד השלחן. ותאמרנה הפריצות: "משרת! הבא שלש כוסות יין". וילך המשרת ויבא את היין. ותשתיה הפריצות היהודי ישב על ידן ולא שתה. ותאמרנה אליו, "מפני מה אין אתה שותה?" ויען ויאמר: "אסור לשתות יין נסך". ותאמרנה אליו: "ומדוע שיתית אז?" וידום היהודי. כאשר ראו הפריצות, שאין בפיו מענה, ויכו אותו על הלחיים מפה ומפה ויקומו ממקומם, ויצאו שלשתם החוצה. כשיצאו מן החדר, חיל ורעדה אחוזם, ולא ידעו מה לעשות, אם לצאת מן החדר או להשאר בפנים. אחרי ישוב הדעת אמר ר' שרגא אל בעל העגלה: "לא נזוז מן המקום, אך נשב יחד ונחזיק איש ביד רעהו עד יעבור זעם". כעבור חצי שעה, באו עוד הפעם הפריצות עם היהודי הוא, ישבו על יד השלחן, וצוו למשרת להביא יין כבראשונה. המשרת העמיד לפנים שלש כוסות יין, הן שפכו את היין לתוך גרונו, והיהודי לא נגע בו. וכששאלו אותו, ולמה שתה אז, ולא ענה לתן מאומה, הכוודו שוב על לחייו, ויצאו אתו יחד. ר' שרגא ישב על מקומו והחזיק בידי בעל העגלה, ראה את הכל, אך מרוב פחד הדבור אין אתו: הוא רצה לקרוא "שמע ישראל", אולם לא היה יכול להוציא הגה מפיו. כאשר נכנסו בפעם השלישית והתחילו להכות את היהודי, על אשר לא רצה לשתות עממן יחד, פנה היהודי אל ר' שרגא ואמר לו: "ר' שרגא! למה אדוני מחשה? האם כבודו אינו יודע

משחית נפשו

ד. בספר הקדוש מסילת ישרים (פ"א) כתב וזה לשונו: המדריגה השלישית אחר הגזל והעריות לענין החמדה, הנה הוא איסור המאכלות, בין בענין הטריפות עצמן, בין בענין תערובותיהן, בין בענין בשר וחלב, או חלב ודם ושאר איסור אכילה ושתיה כל אלה הנקיות בהם צריך דקדוק גדול וצריך חיזוק וכו', ופרטיהם רבים ככל דיניהם הידועים והמבוארים בספרי הפוסקים, והמקיל בהם במקום שאמרו להחמיר, אינו אלא משחית לנפשו.

קדושתו של מקום מסתלקת ממנו

אמרו חכמינו ז"ל בספרי ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם (ויקרא י"א מ"ג), אם מטמאים אתם בהם, סופכם ליטמא בהם, והיינו כי המאכלות האסורות "מכניסים טומאה ממש בלב ונכפשו של אדם, עד שקדושתו של מקום ברוך הוא מסתלקת ומתרחקת ממנו, והוא מה שכתבו ז"ל (יומא ל"ט ע"א) אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמתם, שהעבירה מטממת לבו של אדם, כי מסלקת ממנו הדעת האמיתית ורוח השכל, שהקדוש ברוך הוא נותן לחסידים וכו' והנה הוא נשאר בהמי וחומריו משוקע בגסות העולם הזה, והמאכלות האסורים יתירים בזה על כל האיסורים, כיון שהם נכנסים בגופו של אדם ממש ונעשים בשר מבשרו.

גם טרפות שבאות ממין הכשר בכלל החומר הנורא

וכדי להודיענו שלא הבהמות הטמאות או השקצים בלבד, אלא גם הטריפות שבמין הכשר עצמו הן בכלל זה, אמר הכתוב להבדיל בין הטמא ובין הטהור, ובא הפירוש לרז"ל (תורת כהנים) אין צריך לומר בין חמור לפרה, למה נאמר בין הטמא ובין הטהור בין טמאה לך ובין טהורה לך, בין נשחט רובו של קנה לנשחט חציו, וכמה בין רובו לחציו מלא השערה, עד כאן לשונו, להראות כמה נפלא כח המצות, שחוט השערה מבדיל בין טומאה לטהרה ממש.

זהירות רעל!!!

והנה כל בר ישראל שיש לו מוח בקדקדו, יחשוב איסורי המאכל כמאכלים הארסיים, או כמאכל שנתערב בו איזה דבר ארסי, כי הנה אם דבר זה יארע, היקל אדם על עצמו לאכול ממנו, אם ישאר לו בו איזה בית מיחוש, ואפילו חששא קטנה ודאי שלא יקל, ואם יקל לא יהיה נחשב אלא לשוטה גמור, אך איסור המאכל כבר ביארנו שהוא ארס ממש ללב ונפש הישראלי, אם כן מי אפוא יהיה המקיל במקום חששא של איסור אם בעל שכל הוא, ועל דבר זה נאמר (משלי כ"ג ב') ושמת סכין בלועיך אם בעל נפש אתה, עד כאן לשון המסילת ישרים.

ה. כתב הספורנו סוף פרשת שמיני על הפסוק ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם וזה לשונו אל תטמאו בהם באופן שתהיו טמאים ומטומטמים בהם, וזה יקרה באכילתם, כי אמנם בהיותי אלקיכם חפצתי שתתקדשו ותכינו עצמיכם אל הקדושה וכו', כדי שתהיו קדושים

ונצחיים וכו', וכל זה תשיגו כשתתקדשו ותשמרו מאיסורים וכו', זאת הוא כוונת וטעם איסורי המאכלות עד כאן לשונו.

מאוסים ומקולקלים ומחממים את הגוף

וכך כתב הראב"ע זל"ה (קדושים כ' כ"ד) וזה לשונו וטעם לטמא, שתדעו שהוא טמא במחשבה ובדבור וכו', והרשב"ם כתב (שמיני י"א ג') כל הבהמות והחיות והעופות והדגים ומיני ארבה ושרצים שאסר הקדוש ברוך הוא לישראל, מאוסים הם ומקולקלים ומחממים את הגוף ולפיכך נקראו טמאים. ואף בתלמוד, עכו"ם שאוכלים שקצים וממשים חביל גופייהו עד כאן לשונו.

תתבונן בדבריהם הקדושים ותשקול במאזני שכלך, האם כדאי בשביל הנאת הגרון והח"ך של שעה קלה לאבד טובה הרבה, וכמו שכתב המלך החכם וחוטא א' יאבד טובה הרבה, ואם תשמור לפיך מחסום להזהר מכל דבר איסור וספק איסור, תזכה לרב טוב הצפון ולהתקדש בקדושתו יתברך, ויש קונה עולמו בשעה אחת.

ספר יסוד הכשרות חלק ב'

הבדצי"ם והסכינים
חלק ב'
שאלות ותשובות

פרק ד'

מיהו הבד"ץ האמיתי שגורם לשחיטת היהודים עם סכינים פגומים במדה כנגד מדה, ומטמא את הארץ - ומיהו אלה שגורמים שח"ו יפול פצצת אטום על ארץ ישראל? - ומיהו אלא שיכולים לגרש את הפצצת אטום שתפול עליהם אמתה ופחד!
הבדצי"ם = היטלר ודא"ש -

הסכינים הפגומים

[פַּעַם אָמְרוּ: יֹאכְלוּ עֲנָוִים וַיִּשְׁבְּעוּ - עֲכָשׁוּ אוֹמְרִים יֹאכְלוּ עֲנָוִים וַיִּשְׁחֲטוּ ח"ו] - מה יותר גרוע הבדצי"ם המאכילים נבילות

וטרופות חלב ודם או 9/11

מה יותר גרוע הבדצי"ם המאכילים נבילות וטרופות חלב ודם [שהורגים את הנשמות] או היטלער ימ"ש שהרג 6 מיליון יהודים [את הגופים]

שאלה: איך הרבני הערב רב מכשילים את כל הארץ בנבילות וטרופות ומביאים את הערבים לשחוט יהודים? ומטמאים את הארץ!
תשובה: באופן פשוט מאוד, נותנים לשוחטים לשחוט עם סכינים פגומים כדי לצבור ממון רב, ובאותם הסכינים שוחטים את היהודים!

פרק ה'

שאלה: האם הרבנים האלו יכולים לעשות תשובה?

הרמב"ם ביד החזקה הלכות תשובה פרק ד', וזל"ק: (א) ארבעה ועשרים דברים מעכבין את התשובה ארבעה מהן עון גדול והעושה אחד מהן אין הקב"ה מספיק בידו לעשות תשובה לפי גודל חטאו ואלו הן:

(א) המחטיא את הרבים ובכלל עון זה המעכב את הרבים מלעשות מצוה. [הערת המחבר: אם אומר יאכלו ענוים וישבעו הוא מחטיא את הרבים הכי הגדול]

(ב) והמטה את חבריו מדרך טובה לרעה כגון מסית ומזיח.

(ג) הרואה בנו יוצא לתרבות רעה ואינו ממחה בידו הואיל ובנו ברשותו אילו מיחה בו היה פורש ונמצא כמחטיאו, ובכלל עון זה כל שאפשר בידו למחות באחרים בין יחיד בין רבים ולא מיחה אלא יניחם בכשלונם.

(ד) והאומר אחטא ואשוב ובכלל זה האומר אחטא ויום הכפורים מכפר:

(ב) ומהן חמשה דברים הנועלים דרכי התשובה בפני עושיהן ואלו הן:

(א) הפורש מן הצבור לפי שבזמן שיעשו תשובה לא יהיה עמהן ואינו זוכה עמהן בזכות שעושיין.

(ב) והחולק על דברי חכמים לפי שמחלוקתו גורמת לו לפרוש מהן ואינו יודע דרכי התשובה.

(ג) והמלעיג על המצות שכיון שנתבזו בעיניו אינו רודף אחריהן ולא עושן ואם לא יעשה במה יזכה.

(ד) והמבזה רבותיו שדבר זה גורם לו לדחפו ולטרדו כגחזי ובזמן שנטרד לא ימצא מלמד ומורה לו דרך האמת.

(ה) והשונא את התוכחות שהרי לא הניח לו דרך תשובה שהתוכחה גורמת לתשובה שבזמן שמודיעין לו לאדם חטאיו ומכלימין אותו חוזר בתשובה כמו שכתוב בתורה זכור ואל תשכח ממרים הייתם ולא נתן ה' לכם לב עם נבל ולא חכם וכן ישעיהו הוכיח את ישראל ואמר הוי גוי חוטא ידע שור קונהו מדעתי כי קשה אתה וכן צוהו האל להוכיח לחטאים שנאמר קרא בגרון אל תחשוך וכן כל הנביאים הוכיחו לישראל עד שחזרו בתשובה לפיכך צריך להעמיד בכל קהל וקהל מישראל חכם גדול וזקן וירא שמים מנעוריו ואהוב להם שיהא מוכיח לרבים ומחזירן בתשובה וזה ששונא את התוכחות אינו בא למוכיח ולא שומע דבריו לפיכך יעמוד בחטאתיו שהם בעיניו טובים.

פרק 1

מזה כנגד מזה - אוכלים עם סכינים פגומים ונכשלים בדברי הרמח"ל בספרו מסילת ישראל שכותב ושמת סכין בלועיך אם בעל נפש אתה. - שולחים את הערבים עם סכינים שלהם לשחוט את אוכלי הבשר השרץ והעכבר

בספה"ק מסילת ישרים (פרק י"א) כתב וז"ל: המדריגה השלישית אחר הגזל והעריות לענין החמדה, הנה הוא איסור המאכלות, בין בענין הטרירות עצמן, בין בענין תערובותיהן, בין בענין בשר וחלב, או חלב ודם ושאר איסור אכילה ושתייה, כל אלה הנקיות בהם צריך דקדוק גדול וצריך חיזוק וכו', ופרטיהם רבים ככל דיניהם הידועים והמבוארים בספרי הפוסקים, והמקיל בהם במקום שאמרו להחמיר, אינו אלא משחית לנפשו.

אמרו חז"ל בספרי ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם (ויקרא י"א מ"ג), אם מטמאים אתם בהם, סופכם ליטמא בהם, והיינו כי המאכלות האסורים "מכניסים טומאה ממש בלבו ובנפשו של אדם, עד שקדושתו של מקום ב"ה מסתלקת ומתרחקת ממנו, והוא מה שכתבו ז"ל (יומא ל"ט ע"א) אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמתם, שהעבירה מטממת לבו של אדם, כי מסלקת ממנו הדעת האמיתית ורוח השכל, שהקב"ה נותן לחסידים וכו', והנה הוא נשאר בהמיי וחומר משוקע בגסות העוה"ז, והמאכלות האסורים יתירים בזה על כל האיסורים, כיון שהם נכנסים בגופו של אדם ממש ונעשים בשר מבשרו.

וכדי להודיענו שלא הבהמות הטמאות או השקצים בלבד, אלא גם הטרירות שבמין הכשר עצמו הן בכלל זה, אמר הכתוב להבדיל בין הטמא ובין הטהור, ובא הפירוש לרז"ל (תורת כהנים) אין צריך לומר בין חמור לפרה, למה נאמר בין הטמא ובין הטהור בין טמאה לך ובין טהורה לך, בין נשחט רובו של קנה לנשחט חציו, וכמה בין רובו לחציו מלא השערה, עכ"ל, להראות כמה נפלא כח המצות, שחוט השערה מבדיל בין טומאה לטהרה ממש.

והנח כל בר ישראל שיש לו מוח בקדקדו, יחשוב איסורי חמאכל כמאכלים הארסיים, או במאכל שנתערב בו איזה דבר ארסי,

כי הנה אם דבר זה יארע, היקל אדם על עצמו לאכול ממנו, אם ישאר לו בו איזה בית מיחוש, ואפילו חששא קטנה ודאי שלא יקל, ואם יקל לא יהיה נחשב אלא לשוטה גמור, אך איסור המאכל כבר ביארנו שהוא ארס ממש ללב ונפש הישראלי, אם כן מי איפוא יהיה המקיל במקום חששא של איסור אם בעל שכל הוא, ועל דבר זה נאמר (משלי כ"ג ב') ושמת סכין בלועיך אם בעל נפש אתה, עכ"ל המסילת ישרים.

ונתקיים בנו מה שכתב באזהרות מהרצ"א: שרוב השוחטים במדינה של יראים ושלימים מאכילין נבילות וטרירות, והם הם הגורמים חלאים רעים, וז"ל: לבי ככנור יהגה בראותי

המכשלה הגדולה בעסק השוחטים ובודקים כמעט לא נשמע כזאת בשום מדינה. והאמת אגיד אשר עיני ראו כמעט רובם ככולם האכילו נבילות וטריפות לישראל כל השומע תצילנה שתי אזניו.

פקחו נא וראו זה כמה שנים בעונותינו הרבים מכה מהלכת במדינה זו חולאים רעים ונאמנים חולי מעים, השם יתברך ישמור שארית ישראל, ולמה לא תבינו שזה עבור שמכניסין דברים אסורים לתוך מעיהם וכו' (אזהרות מהרצ"א מדינוב זצ"ל).

פרק ז'

איזה שם קוראים לרב המכשיר סכינים פגומים

והרב ה"המון" הזה המכשיר סכינים פגומים אף על פי שהוא לא שוחט, ולא סוחר - אף על פי כן הוא נקרא מאכיל נבילות וטריפות כמו שכתוב בספר דעת תורה (סי' א' אות י"ב) הוא מצטט בשמו של השערי תשובה לרבינו יונה, שאם הרב המכשיר לא נזהר על השוחט כפי שצריך לשמור ולהזהר, הוא נחשב כמו מאכיל טריפות לישראל ח"ו עיי"ש, (ועי"ע שו"ת חת"ס יו"ד סי' י"ג ובספרי שו"ת זבחו זבחי צדק באורך גדול).

ולא די זה שאם הרב אינו כשר ומעמיד שוחט שאינו כשר, אז אומרים עליו ארור המן זה סובב על הרב המכשיר (או הרב שאינו מעורר את אנשיו על ענין כשרות הבשר) דהרב הוא בבחינת המן שמאכיל לעם ישראל טריפות כמו המן.

האם מותר ללכת ללויה של רב שאמר יאכלו ענוים וישבעו?

גם אסור לילך על הלויה שלו ולהתעסק בקבורתו: כמו דאיתא בטבח שהאכיל נבילות וטריפות מת במיתה משונה וכלבים לקו דמו, כדאיתא בירושלמי וזה לשונו: מעשה בטבח בציפורין שהיה מאכיל לישראל נבילות וטריפות, פעם אחת שתה יין ערב שבת עלה לגג ונפל ומת והיו כלבים מלקקין דמו, שאלו לרבי חנינא אי מותר להעביר המת משם, אמר להם כתיב ובשר בשדה טריפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו, וזה הי' גוזל הכלבים ומאכילן לישראל ועל כן הניחו אותו שם כי משלהן אוכלין (ירושלמי תרומות פ"ח ה"ג, ילקוט פרשת אמור). וכן נפסק בהגהות אשר"י שמוכר טריפות ומת בלי תשובה אין מתעסקין בקבורתו, וזה לשונו: המוכר טריפות בחזקת כשרות ומת בלי תשובה אסור להתעסק בקבורתו (הג"ה אשר"י פרק גיד הנשה סי' ט"ז).

מה יהיה הסוף של הרב המתיר פגימות לעם ישראל לאחר פטירתו ובמה יגולגל?
 הסיפור הנורא שאירע בסלאווקיי מקצב שהיה מאכיל טריפות.

ידוע המעשה הנורא שאירע בתקופתנו לפני כארבעים שנה בסלאוואקיי בישוב סמוך לוושיניץ, שהקצב דשם הי' מוכר לאחד מחשובי בעלי הבתים ולבסוף נחלה במחלה מסוכנת ואז קרא לפני גסיסתו את הדיין של הקהלה והודה לפניו שהרבה שנים מכר בשר טריפה לישראל ואמר שזה בשר כשר. ואחר כך מת. וכשהחברה קדישא התחילו לחפור הקבר נתמלא הקבר עכברים. ורצו להבריא את העכברים ולא יכלו בשום אופן. וחפרו קבר אחר וגם זה נתמלא עכברים. וזרקו לתוך הקבר קש ועצים ועשו שריפה גדולה ושמעו קולות כביה ומרוב פחד ברחו משם החבריא קדישא ואחר כך שוב נתמלא הקבר עכברים ובאו

לפני הרב ושאלו אותו מה לעשות והשיב שישכיבו את המת כך בקבר ושמו את המת בתוך הקבר מתוך בכיות על החרפה של המת ותכף שהשכיבו אותו בתוך הקבר התנפלו עליו העכברים ואכלוהו כולו רח"ל. המעשה הזאת נתפרסמה בכל הסביבה ורבים עשו תשובה. (שמעתי גם כן המעשה הזאת מהרב קעמפלער [לפני 50 שנה] מוכר ספרים בווייליאמסבורג שהיה נוכח שם בשעת הלוייה וראה כל הנ"ל).

צער גלגול - למאכילי טריפות

בספר הגלגולים של האר"י ז"ל (דפוק פראנקפורט דף ל"ט ע"א ד"ה והמדבר) כתוב שזה המאכיל טריפות ליהודים מגולגל בעלי העצים, וכשהרוח נושבת ומכה עליה זהו צער גדול, וסופו של העונש שהעלה נופל על הרצפה, והצער הוא בדיוק כמו המות, זה יכול לחזור על עצמו 100 פעם ויותר, כל זה לפי כמה שנים שהוא האכיל טריפות (ועיין בנפש ישעיה' ע' רי"ג, ובספרי שו"ת זבחו זבחי צדק).

פרק ח'

בו יבואר שמי שנכשל במאכלות אסורות נבילות וטריפות מגולגל לאחר מיתתו בכלב. בספר קנה הגדול מביא בדף מ"ז וז"ל: ועל שפני אדם כפני כלבים הם אוכלי הטריפות חייב להשליך להם הטריפות מדה כנגד מדה. ומה שאכל באיסור יאכל בהיתר. ומדקדקין המפרשים בלשונו הקדוש שכתב, דמה שאכל באיסור יאכל בהיתר, דאיך אכל הכלב באיסור, הלא הכלב אינו מצווה ומזוזה על איסורי תורה, ואם מיירי בבני אדם שפניהם (פני הדור) כפני כלב הלא אצלם לא שייך שיאכלו בהיתר, ופשיטא דאסור להאכילם טריפות ולהשליכם הגם שיאכלו בעצמם כמו כלבים. אלא ודאי בעל כרחך כוונתו כמבואר בהאר"י ז"ל, כי האוכל נבילות וטריפות מגולגל לאחר מיתתו בכלב כי אז אין הכלב מצוה, אדרבא מצוה להשליך ולהאכילו טריפות.

סיפורי מעשיות

לרגל עבודתי נוכחתי להבין מאמר רבותינו ז"ל במשנה סוף קידושין: הכשר שבטבחים שותפו של עמלק, ובפ"י רש"י: ספק טריפות בא לידו וחס על ממונו ומאכילן. אספר לך מעשה שהיה באחת המושבות שבסביבת חיפה. לפני עשרים שנה היה שם קצב תימני ירא אלקים מאוד, אשר היה מנקר בעצמו את הבשר ומוכרו באטליוז. כידוע לכל בעל מקצוע בניקור, יש בניקור עבודת פירוק החתיכות, ורק אחר כך מתחילת עצם עבודת הניקור, ואילו הוא לא ידע בכלל שיש חוץ מפרוק החתיכות איזו עבודה שהיא, והיה רק מפרק החתיכות ולא יותר, בחשבו לתומו שהפירוק הוא הניקור, וכך מכר כל השנים, עד שנפגש פעם בחיפה עם מנקר מומחה. הקצב הזה התפאר לפני המנקר מחיפה כי הוא מהיר במלאכתו ועושה את עבודת ניקור הירך ברבע שעה. המנקר מחיפה שידע מנסיונו כי ניקור הירך נמשך ארבע או חמש שעות, התפלא על המופת הזה, והחליט לראות במו עיניו את הפלא הגדול הזה. ירד אתו למושב לראות בעבודתו, וראה כי פירוק החתיכות נקרא אצלו ניקור. המנקר העמיד את התימני על טעותו הנורא שהכשיל כל השנים רבים מישראל במאכלות אסורות. התימני היה ירא שמים, בא אז לרבנים וביקש תיקון על עונו. (ספר גבול ראשונים פרק ג').

כמה שנים הרב הזה יהיה מגולגל

המאכיל נבילות וטריפות מתגלגל לעלה של אילן, והרוח מנענעת אותו מלמעלה למטה ולכל הצדדים, ויש לו צער מזה, ואין לו תקנה אלא אם כן העלה נופל. ויש המתאנה בזה מאד. פעמים ויותר, כפי כמות הנבלות והטרפות שהאכיל לישראל. (נגיד מצוה, ילקוט ראובני שבט מוסר ילקוט מעם לועז).

בספר תולדות קול אר"י, וז"ל: שהקול אריה זצ"ל אמר פעם אחד, אילו ידעתי מקומו של הבשר בגופי שאכלתי כימי ילדותי באחד ממקומות העליון, הייתי חותך הבשר הזה בסכין בעצמי עכ"ל.

מעשה נורא שאירע בסלאוואקיי מקצב שהיה מאכיל טריפות ח"ו

ידוע המעשה הנורא שאירע בתקופתנו לפני כארבעים שנה בסלאוואקיי ביישוב סמוך לז'ושניץ, שהקצב דשם היה מוכר לאחד מחשובי בעלי הבתים ולבסוף נחלה במחלה מסוכנת ואז קרא לפני גסיסתו את הדיין של הקהלה והודה לפניו שהרבה שנים מכר בשר טריפה לישראל ואמר שזה בשר כשר. ואחר כך מת. וכשחברה קדישא התחילו לחפור, הקבר נתמלא הקבר עכברים. ורצו להבריא את העכברים ולא יכלו בשום אופן. וחפרו קבר אחר וגם זה נתמלא עכברים. וזרקו לתוך הקבר קש ועצים ועשו שריפה גדולה ושמעו קולות בכיה ומרוב פחד ברחו משם החבריא קדישא, ואחר כך שוב נתמלא הקבר עכברים, ובאו לפני הרב ושאלו אותו מה לעשות, והשיב שישכיבו את המת כך בקבר ושמנו את המת בתוך הקבר מתוך בכיות על החרפה של המת, ותכף שהשכיבו אותו בתוך הקבר התנפלו עליו העכברים ואכלוהו כולו רח"ל. המעשה הזאת נתפרסמה בכל הסביבה ורבים עשו תשובה. ועי' בספר נפש שעיה עמודים ע' מ"ז מ"ח.

והרב הזה מן הערב רב שייך להשט"ן והוא שליח השט"ן

ל"ו שוח"ט בגימטרי' שט"ן

בספר דרכי השחיטה ביאור על הכתוב וזבחת כאשר צויתך, כי שוחט דלית ביה יראת שמים כשיעור הנרצה נעשה אח וריע של השטן דמעשיהם דמי לגמרי, ומהאי טעמא שט"ן בגימטרי' ל"ו שוח"ט, כי השוחט השווה עצמו לו, (ושוחט להשטן, שהוא השוחט שלו, והשטן הוא מלאך המות) ובמה, דאמרו חז"ל (ב"ב פ"א), טכסיסו של השטן יורד ומסית, ועולה ומקטרג, ורד ונוטל נשמה, וכן הוא בשוחט קל וריק, קודם מסית העם לחטוא באכילת בשר פיגולו, ואחר כך מקטרג, פירוש שאחר כך כשכבר נתפס בעונו אז מקטרג, מקבץ קרוביו ידידיו ורעיו לעשות מחלוקת עם הקמים נגדו, ואחר כך נוטל נשמה, פירוש, כשכבר עלה בידו להשתיק כל מפריעיו ועושה מלאכתו הרמיה בלי מפריע, נוטל נשמת הקהל ומורידם לשאול תחתית רח"ל.

השם חלף שקוראין לסכין השחיטה - כי עלולה להחליף השוחט וגם האוכלים משחיטתו שימירו דתם רח"ל - ומחליף אכסניותו של אליהו הנביא זכור לטוב עם להבדיל מלאך המות

ומצאתי בספר חלקת חיים אות ש' ערך "שחיטה" כי השם חלי"ף שקוראין לסכין השחיטה לדעתו נקרא כן על כי עלולה להחליף השוחט וגם האוכלים משחיטתו שימירו דתם רח"ל כמבואר בתבואת שור ובשו"ת דברי חיים (זנצ) יור"ד ח"א סי' ז' - ועוד שמחליף אכסניותו

של אליהו הנביא זכור לטוב עם להבדיל מלאך המות, כמבואר באמרי צדיקים, דברי גאונים (עמוד ה') דכשהשוחט כשר אז השחיטה טוב ואליהו בעיר, אבל כשמאכיל חס ושלוש נבילות וטריפות גורם שיהיה מלאך המות בעיר, ועוד שמחליף נשמת האדם ממאמין בשם ותורתו, לאפיקורסת כמבואר בדגל מחנה אפרים פרשת עקב בשם הרמב"ם, ועוד כי מחליף טי"ת תחת דלי"ת פירוש שגורסין "כי השוחט יעור עיני חכמים" עכ"ל.

מלחמה לד' בעמלק

אני בטוח שזה מה שגוזרים גזרות נגד השחיטה, בזמננו זהו רק בגלל זה שלא בדקו טוב את השוחטים, כמו שצריך. ("טיול בפרדס" מערכת שחיטה של רבה של שאמלוי זצ"ל)

צער גלגול - למאכילי טריפות

בספר הגלגולים של האר"י ז"ל (דפוק פראנקפורט דף ל"ט ע"א ד"ה והמזכר) כתוב שזה המאכיל טריפות ליהודים מגולגל בעלי העצים, וכשהרוח נושבת ומכה עליה זהו צער גדול, וסופו של העונש שהעלה נופל על הרצפה, והצער הוא בדיוק כמו המות, זה יכול לחזור על עצמו 100 פעם ויותר, כל זה לפי כמה שנים שהוא האכיל טריפות (ועיין בנפש ישעיה' ע' רי"ג, ובספרי שו"ת זבחו זבחי צדק).

לא שוחט, ולא סוחר - ואף על פי כן מאכיל נבילות וטריפות

בספר דעת תורה (סי' א' אות י"ב) הוא מצטט בשמו של השערי תשובה לרבינו יונה, שאם הרב המכשיר לא נזהר על השוחט כפי שצריך לשמור ולהזהר, הוא נחשב כמו מאכיל טריפות לישראל ח"ו עיי"ש, (ועי"ע שו"ת חת"ס יו"ד סי' י"ג ובספרי שו"ת זבחו זבחי צדק באורך גדול).

שוחט כשר אליהו הנביא בעיר - שוחט לא כשר מלאך המות בעיר רח"ל וזוהי הסיבה לאסונות המתרבות יום יום

בספר אמרי צדיקים דברי הגאונים עמוד ה': היכן שהשוחט הוא חרד אז השחיטה טובה, ואליהו הנביא אז נמצא בעיר, אבל אם ח"ו השוחט מאכיל נבילות וטרפות אז הוא גורם שמלאך המות יסתובב בעיר, עכ"ל.

מהספרים לעיל אנו רואים שכל הצרות שאנו סובלים הן בגלל השוחטים המאכילים נבילות וטרפות רח"ל. (ועי"ע שבת לג: אוהח"ק שמיני יא, מג. אזהרת מהרצ"א, מקדש מלך, זבחי שלמים, דרכ"ת סי' ס' אות ה').

עוד מצאתי דבר פלא בס' דברי יצחק פ' אמור בד"ה בזאת יבא באמצע הדברים וז"ל: ועל פי זה יתבאר היטב דדרי חז"ל שאמרו כי ביום הכיפורים לית רשות לשטן לאסטוני דלא מציוני יום אחר שתאיסר מן התורה לאכול רק ביום הכיפורים והוא הכח הגדול להשתק כחו של שטן שכל גבורתו לקטרג על בני קל חי במה שנכנס לתוך מעיהם וכיון שכל העם מתעניין שוב אין לו מה לקטרג, ובזה תבינו טעם האומר בסוף יומא שעיצומו של יום

הכיפורים מכפר בלי תשובה, והוא לכאורה פלא במקום שהכל יודעין כי אין כפרה בלי תשובה, אבל הדברים מובנים מטעם שאף האינו שב כדבעי מכל מקום על כל פנים מתענה וזה כשלעצמו זכות אדיר לזכות בשבילו בדינא, עכ"ל.

פרק ט'

על כל אחינו בני אשכנז הדרים כאן, חדשים גם ישנים, עליהם לפסוק כדברי מרן השלחן ערוך גם בדיני שחיטה וטריפות, בין להקל בין להחמיר

הגאון רבי שלום משה חי גאגין, ראב"ד ירושלים, הביא בשו"ת ישמח לב את דברי מרן באבקת רוכל הנ"ל, וכתב: ולפי זה הואיל ובעיר הקודש ירושלים אנו המרובים באוכלוסים, על כל אחינו בני אשכנז הדרים כאן, חדשים גם ישנים, עליהם לפסוק כדברי מרן השלחן ערוך גם בדיני שחיטה וטריפות, בין להקל בין להחמיר, כי קמא קמא מהעולים לארץ ישראל מארצות אשכנז נעשו כמונו. וכן היה מנהגינו מימות עולם.

כל שהן הרהיבו עוז להקל קולות נוראות, ובפרט במיעוץ ומשמוש הסירכות אשר צווה מרן השלחן ערוך שהם כמאכילי טריפות לישראל, ולא שתו לבם גם לזאת

אך כעת באו איזה רבנים אשכנזים והורו היתר לעצמם לפסוק כמנהגם בחו"ל היפך פסקי מרן הקדוש מרא דארעא דישראל, ומחומרות כל שהן הרהיבו עוז להקל קולות נוראות, ובפרט במיעוץ ומשמוש הסירכות אשר צווה מרן השלחן ערוך שהם כמאכילי טריפות לישראל, ולא שתו לבם גם לזאת, באמרם כי כן נהגו בחו"ל. ומה יענו ליום פקודה על עוברהם בכל יום ויום על פסקי מרן השלחן ערוך אשר פשטו הוראותיו בכל ערי ארצנו הקדושה וגלילותיה.

והרי מבואר בשו"ת אבקת רוכל (סימן רי"ב) הנ"ל, שאפילו להחמיר נגד מנהגינו אינם רשאים, כל שכן במה שבאו גם להקל שלא כרצונו ושלא כרצון יראיו. ובאמת שכמה מחלוקות נוצרו על ידי כך. ברם זכור לטוב הגאון רבי מאיר אוירבך, מחבר הספר אמרי בינה, אשר היה צווח על זה כאיש ספרדי, והן בעון לא נשמעו דבריו, ולכן היה שומר עצמו מאוד שלא לאכול אלא מבשר שלא נפל בו שום ספק אליבא דמרן ז"ל. וכן נוהגים כמה רבנים ויחידי סגולה מאחינו האשכנזים, השרידים אשר ה' קורא. [רבי שלום משה חי גאגין, שו"ת ישמח לב, חלק אבן העזר, סימן ד'].]

פרק י'

סיפור מספר קול השחיטה אות יב

שחיטת בהמות ב... שוחטים 60 לשעה - שוחטים ללא הרגשה - שוחטים עם סכין גגום ר"ל - בבדיקות חוץ חותכים את הסירכות - השוחטים מקילים ומתירים את הכל

הייתי ב... אצל קרוב שלי ... בשחיטת הבהמות, אני כבר ידעתי איך לשחוט אך לכולם אמרתי שאני עדיין לומד לשחוט, ושאני עדיין לא יודע כלום, וממילא יכולתי לשמוע ולראות את הכל, לא פחדו ממני. סכיני שחיטה (חלפים) היו לי יפים במיוחד, ידידי ר' ... וגם ר' ... התפעלו מהחלפים שלי שזו למעשה האומנות המרכזית אצל השוחט, הללו אמרו לי ... שאם הם יראו לי חלפים ואני אמצא עליהם פגימות שלא אדבר על כך. שם היו שני שוחטים אחד חסיד של הרבי מ... ושוחט אחר ... שהיה ליטאי. השוחט החסיד ר' ... מראה לי את הסכין שלו שהיה חלק מאוד אך באמצע היתה פגימה איומה, אך אני שמרתי על התנאי הכפול שלא לומר דבר.

בקיצור, הקרוב שלי השוחט שחט לבד 60 לשעה ובדק את הסכין לאחר כל שחיטת בהמה ולאחר מכן נתן לי לבדוק את הסכין, אמרתי לו שאני צריך ללמוד מה נקרא שומן. באמצע שחיטת הבהמות בין שחיטה לשחיטה מרגישים שומן, אם לא מדובר בפגימה. הוא בדק את הסכין ואחר כך גם הראה לי אותו. פעם אחת מצאתי שם פגימה, ואני אומר לו שאני מרגיש משהו, יתכן ומדובר רק בשומן. הוא בדק את הסכין שוב במהירות ואומר שהסכין טוב. הוא המשיך לשחוט 5-6 בהמות ומוסר לי שוב את הסכין לבדיקה, אני חזרתי ושוב אמרתי לו שאני מרגיש משהו, ואז הוא שוב בדק והודה שאכן קיימת בסכין פגימה, הוא הטריף את הבהמה. ואמרתי לו שבאותו מקום הרגשתי גם קודם את הפגימה, הוא שאל אותי א"כ מדוע לא אמרת לי, ע"כ השבתי לו שהרי אמרתי לך שחשתי במשהו, אך אינני מבין בהבדלים שבין שומן לפגימה ואני רק לומד כעת.

למען האמת, אני הרגשתי את הפגימה טוב כי הייתי כבר הרבה במשחטות, אך רציתי לראות איך אני ארגיש כשאשחוט לבד 60 לשעה, האם בכלל קיימת הרגשה, ואיך היא. למעשה השוחט המשיך לשחוט מבלי ששוחט אחר יעמוד לצדו ויבדוק תמיד את הסכין (ועיי' בזה בספרי שחיטת ואכילת בשר כהלכתה ח"א במעבר לשער אות א' משו"ת טוטו"ד ח"א בפתחי שערים שכ' הגאון שר התורה מהרש"ק זצ"ל עיי"ש, וע"ע שם בדף ס"א אות כ"ו, וע"ע בדרכ"ת סי' ל"ט סק"ז, ובשו"ת בית הלל סי' מ"ז, ובס' שמרו משפט להגה"צ בעמוח"ס לב העברי מובא בס' משכיל אל דל).

בדיקות הפנים נערכות כשהבהמות תלויות, כל בודק כותב לעצמו בפתק מה הוא מצא ומוסר את הפתק ל"בודק חוץ". אותם הבודקים אינם קשורים כלל לשחיטה. העסק מנוהל בצורה מתוכננת. הבודק ר' ... התיר כל דבר שהיה לו מקור בפוסקים, גם כשהיה לו רק מקור אחד לקולא הוא היה מתיר, הוא היה מוריד את הסירכות הכי חמורות וכו'. פעם

אחת ראיתי איך שהוא מנסה להוריד סירכה תלוי' ובסופה עם כפתור מלאה דם שכל הפוסקים אוסרים אותה, ואז שאלתי אותו למה אתה מתאמץ להוריד אותה הרי הבהמה הזו ממילא טריפה, והוא השיב שבהחלט לא, קיימת שיטה בבית דוד שגם במקרה כזה זה כשר, הוא הראה לי את הספר שמתיר והוא קבע שהבהמה הזו כשרה, זו היתה עבודתו למצוא היתרים אפילו כמשדובר היה בשיטה של יחיד נגד רוב שסברו אחרת ולזה הוא קרא "גלאט כשר למהדרין". העבודה על הריאה לקחה בערך 15 דקות, אצל אותו בודק למדתי איך מורידים סירכה, הוא היה מכניס את כל השוחטים החרדים בכיס הקטן, כי חלק מהשוחטים שלנו בכלל אינם יודעים איך להוריד סירכה, הם רק קורעים את הסירכה, אין להם אפילו ציפורניים לעשות זאת. אותו בית מטבחים כבר נשרף, וב"ה פחת מקום אחד הגורם שיהודים יאכלו נבלות וטריפות רח"ל.

פרק יא

סיפור מספר קול השחיטה אות יט

הריאות מתערבבות בעת הבדיקת חוץ - לא יודעים מה בודקים - לשוחטים אין צפרניים לקחת סירכות

בשחיטה בניו ג'רסי ... הראתי לשוחט ר' ... שבבדיקות חוץ מתחלפות הריאות ולא ניתן לראות בסימן שיבדיל בין הריאות - ואז הוא צעק על הבודק, האם הוא יודע להוריד סירכה? הרי אין לו בכלל צפרניים, והמשיך בצעקות שחמורים שוחטים בהמות, ואותו שוחט היה מרוצה מדבריו של הבודק שאני יודע יותר טוב מהם להוריד סירכה. הם נהנו, הם קיוו שאני אוכל להיות שוחט טוב ואעשה כמוהם רח"ל.

סיפור מספר קול השחיטה אות כא

אלפי עופות ללא כל שאלה מדי יום ביומו - רב המבקש לשחוט כמות קטנה יש לו יותר שאלות מאשר לכל האלפי העופות הנשחטות בבית המטבחים

הייתי שוחט ב... פעם אחת בשבוע, הגה"צ הרב ... שליט"א [זצ"ל] היה במקום בכל קיץ שבועיים, והיה שוחט 200 עופות וטוריקיס. הייתי נותן לו שיבדוק את הסכין לאחר כל 5 עופות בכדי שהוא יאכל את העופות בשקט, בתוך כדי כך רציתי שהוא ילמד איך בודקים סכין, בלילה הייתי עוזר לו לפתוח את העופות ולבדוק את השאלות. היו לו יותר שאלות מאשר לכל משחטת העופות ששוחטים מאות אלפי עופות, שוחחתי עמו פעמיים במשך 6 שעות, עבדתי אז על הספר נפש ישע'י, ושפכתי בפניו את מור לבי, ספרתי לו שאני מוצא אצל השוחטים פגימות רבות ואינני יודע מה לעשות? כבר כמה פעמים אמרתי להם, אך הריאקציה שלהם היתה קשה, ואז הוא אמר שלא כדאי לעשות עסק מכך, כי אם אני אגלה את הנעשה, אז יקרה לי מה שקרה לו, זרקו אותו מהתאחדות הרבנים, ואינני נושא בשום אחריות כי לא אוכל לתקן דבר, רק יצעקו שאני בטלן ואינני יודע איך לעשות זאת ואסבול רק בזיונות, וכך הוה.

פרק יב

סיפור מספר קול השחיטה אות כב

זורקים את העופות (שאלת ריסוק אברים) - שתי רבנים חשובים מבקשים לתקן ואינם עושים דבר

הייתי אצל הגה"צ המפו' הרב ... ז"ל וסיפרתי לו שבבית המטבחים שיש לו הכשר מארגון כשרות ידוע ... זורקים שם את הארגזים עם העופות מגבוה וקיימת שאלה של ריסוק אברים, ואני זועק נגד מעשה זה, והבעלי בתים אומרים שאני משוגע כי אף שוחט אחר מעולם לא צעק על כך. הרב ... ז"ל הבטיח לי שהוא יעשה משהו בנידון, אך לא יצא דבר מכך ומפטירין כדאמול, הכל נשאר כפי שהיה.

סיפור מספר קול השחיטה אות כג

שוחטים במכונה (בהארטפורד) - כל העיר רועשת מעוררים את גדולי הרבנים על בעיות גדולות - הרבנים מנבטיחים לעשות אך אינם עושים דבר - הכל מתנהל כפי שהיה - השוחט חושש לגלות את הקלוקלים מחשש לפרנסתו

מעשה שהיה כך היה, בהארטפורד התחילו לשחוט על המכונות העגולות ואז חיממתי את הדתיים מק"ק ... יצ"ו וכו', עד שבכל העיר דיברו שמכונה שוחטת, עולם גולם אינם יודעים חכמות, הרעש וההמולה זעקה עד לב השמים, עד שהרב ... זי"ע שהיתה לו גם אחריות שם נודע לו על כך והוא שלח לקרוא לשוחט של המקום. ההוא לא ידע מה הרב רוצה ממנו, מה שהוא כן ידע שהרב רוצה לשאול על בעיות השחיטה. בקיצור, אותו שוחט ר' ... קורא לי לאטליז כשאף אחד לא היה שם, כדי לשוחח מה עושים בכדי לפתור את הבעיה, הוא היה צריך לעמוד במבחן והוא אינו רוצה לומר שקר כי יתפסו אותו. והיתה לו בעיה נוספת כי אם הוא יגיד משהו לרב ... זי"ע, והרב אחר כך יעביר את דבריו למישהו אחר הוא הרי ימסור זאת בשמו, ולכן הוא מבקש להתיעץ האם להגיד את האמת או להעדיף ולשתוק, אמרתי לו בשפה זו, בא נדבר ביזנס, זה שאתם שוחטים כאן הרי אתם עושים זאת כי אין לכם ברירה, אתם זקוקים לפרנסה, ולכן למען עצמך הדבר כדאי שתסבול, כי מה לא עושים למען הפרנסה. אבל עליך לקחת בחשבון שאם תשקר לרב אז אתה לוקח על עצמך את כל האחריות של השחיטה במקום, ואז כל מה שעושים יתר השוחטים יהיה על הגב שלך, והרי על עבודתם אינך מקבל דבר, אז למה שתקח על עצמך את מה שאין לך מכך דבר. זאת ועוד, עכשיו כשקיימות הזדמנויות, אם תאמר את האמת, ייאלצו לעשות תיקונים במקום, ואם לא תאמר אמת, הרי שבשל כך תשא באחריות עד סוף כל הדורות, תיארתי לו את דברי החפץ חיים, שכל אבר ינתחו לחוד וכו' ציינתי לו את הזוה"ק אוה"ק, יסוד ושורש העבודה וכו'. אך על אף כל מה שאמרתי לו, הוא עדיין

חשש מדבר אחד שהרב יספר את הכל בשמו והוא יפסיד את פרנסתו, ואז נתתי לו עצה שאני אלך אתו ושהוא יגיד את הכל, ואם השוחט הזקן ר' ... שהיה בעל הבית ומנהל השחיטה המקומית ישאל אותו היתכן שסיפרת? תאמר לו אכן נכון שאמרו זאת, אך לא הוא אמר זאת אלא אני, ואם הוא ישאל אותי אחר כך האם נכון שאני אמרת זאת, אשיב לו נכון אני אמרתי ואינני מפחד ממך, כי בשבילי נותן רק הקב"ה פרנסה ואינני מקבל לא מהשוחט ולא מהקצב את פרנסתי.

בקיצור, הגענו לרב ז"ל והוא שאל אותנו מה קורה בשחיטה? ביקש אותנו שוחט שאני אדבר קודם, ואז העליתי את בעיית ריסוק האברים באותה משחטה, שזורקים את הארגזים, לרב היה פתק קטן ושם הוא רשם את כל מה שאמרת, ואז שואל הרב את אותו שוחט, נו, ומה יש לך לומר, השיב השוחט שהוא יאמר בקיצור, אני שוחט 200 עופות ובודק את הסכין ואם אני מוצא פגימה, אני לא יכול להטריף רק את האחרון. שאל הרב היתכן? הרי צריכים על פי ההלכה להטריף את כל מה ששחטו מאז הבדיקה האחרונה? השיב ... אם אעשה זאת פעם או פעמיים יזרקו אותי ויצעקו עלי שאני בטלן, האם הרבי יתן לי פרנסה?, אף אחד לא יעמוד לצדי. בעבר היה הרב עומד לצדו של השוחט, אבל היום מי יעמוד לצדי? הרב רשם את דבריו בפתק וזה נשאר בפתק, למעשה לא יצא מאותם הדברים דבר, לא עשו תיקונים ולא היה כל ערך לכל הזעקה שהקמנו.

סיפור מספר קול השחיטה אות כד

בעל השור על שורו - בעל הבית קצב פושע ישראל הכה שוחט על שקבע טריפה - בגלל הפחד מכשירים הרבה מן השוחטים אפילו נבילות

הקרוב שלי השוחט ר' ... הלך הרבה פעמים להחליף שוחט אחר והרבה פעמים שחטו בשביל ... או בשביל ... פעם אחת הוא עשה כמה נבילות בעת השחיטה או בעת הבדיקה, ניגש אליו הבעל הבית שהיה פושע ישראל והחטיף לו סטירה בפרצוף, הוא נפל על הריצפה ולא יכל לזוז, ואז אמרתי לו שיזמין אותו לבית המשפט שישלם לו מליון דולר, ועל זה השיב לי כי הוא מפחד ממנו כי יש לו אקדח והוא יכול להרוג אותו רח"ל. מכאן ניתן להווכח שהשוחטים פשוט מפחדים מהבעלי בתים הקצבים ומכשירים גם נבילה.

סיפור מספר קול השחיטה אות כה

בשחיטת ... למדן חסיד מאכיל טריפות - שוחט עושה הרבה הגרמות ומשאיר הכל בתור כשר

במשחטת ... שחטו למען קהילת ... שם שחטתי ביחד עם שוחט חשוב ר' ... נ"י בשביל השחיטה של הרב ... שליט"א, אותו שוחט היה שוחט חרדי, אני הייתי מכין לו סכיני שחיטה, הוא היה שוחט עם הסכינים שלי כי הוא היה עצל להכין את הסכינים שלו, כך שהיה לי בכל יום כמה שעות עבודה להכין סכינים. אני עשיתי זאת מרצוני הפרטי ללא כל תשלום. השחיטה היתה במהירות של 13 בהמות לשעה, היה שוחט נוסף שהיה בודק

בדיקת פנים ובדיקת חוץ, ואני עזרתי לו לעשות בדיקת חוץ, כי הוא לא היה יכול לבדו לבדוק גם בדיקת פנים וגם בדיקת חוץ אצל 13 בהמות בשעה אחת. העבודה שלי היתה לבדוק ולשים את התוית (בלומבע) כשר, הרבה פעמים הורדתי את הרירים הקטנים ששמים סירכות קטנות, ולפעמים הוא עשה זאת. (ועיין מה שכתבתי בזה באריכות בספרי שו"ת זבחו זבחי צדק בענין זה ותבין) שם היה חסיד ... הוא היה שוחט עבור הרבנים מניו ג'רסי, הוא היה מאכיל טריפות, הוא לא היה יכול להטריף יותר מ-2% או לכל היותר 3%, הוא היה זקן ... יושב ולמדן מופלג, וגם בעל תוקע בקהילת ... (נדמה לי שהוא כבר יותר לא הבעל תוקע, כי אני סיפרתי לר' ... (עסקן ובעל דיעה באותה קהילה) מה טיבו של אותו ברנש, אותו אדם היה גם מלמד שיעור שם ...) אז הוא ניגש אלי ומספר לי שהשוחט ר' ... עשה 4-5 הגרמות והניח אותם בתור כשר רח"ל, באותו רגע תפסה אותי חרדה, לאחר כל כך הרבה מאמץ שעולה לי יש לנו כל כך הרבה נבלות, אמרתי לו לך תאמר זאת לשוחט הראשי (שהיה ירא שמים) וכך הוה ר' ... אותו שוחט תפס את עצמו בראשו. בקיצור, סיפרו את מה שקורה למנהל הממונה ר' ... ולשנינו היהכבר תפקיד חדש לבדוק כל לשון אם אין שם הגרמה, אמרתי לאותו שוחט ר' ... שהוא מחוייב לספר זאת לרב, כי זו שאלה האם אותו שוחט מותר לו להמשיך לשחוט כי הוא העביר הגרמות בתור כשר, אמרתי לו שאם קשה לו לראות, אז אני מציע לו שילבש משקפיים, ואז הוא השיב כי הוא רואה טוב, הכח של הבעל דבר אין לשער.

סיפור מספר קול השחיטה אות כו

הבעל הבית מכריח שישאר 50 אחוז בתור גלאט כשר בטענה שבשחיטה מהודרת אחרת האחוז הוא כזה

שחטנו גם ב... עגלים 50-60 לשעה, שוחט אחד (שהיה המנהל הממונה) ר' ... היה שוחט והשוחט האחר ר' ... היה הבודק פנים וחוץ, שם הוא מצא גלאט 7% בערך, הבעל הבית צעק על אותו שוחט היתכן? הרי ב... יש להם 50% גלאט כשר ללא כל כאבי ראש, ואילו אתם מוציאים רק 7% גלאט, אז הוא השיב אולי יש להם יותר נסיון מאתנו, הוא חשש לומר שאכן השוחטים האחרים מאכילים נבילות וטריפות, כי אז הוא היה מאבד את פרנסתו, וכן בשל הטרור שהיו מפעילים נגדו - במקרה זה היתה הבעיה שהעגלים היו גדולים והיו מלאים בסירכות, ולא ניתן במקרה זה להתיר את הסירכות.

